

2. søndag i fasten

Tid og sted: søndag d. 12/3 2017, Ødsted kirke kl. 10.30
(diakonigudstjeneste)

Salmevalg

Som tørstige hjort monne skringe, 410

Vi rækker vore hænder frem, 367

Kvindelil! din tro er stor, 158

Du som gir os liv og gør os glade, 369

Guds kærlighed ej grænse ved, 365

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

Jesus gik bort derfra og drog til områderne ved Tyrus og Sidon. Og se, en kana'anæisk kvinde kom fra den samme egn og råbte: »Forbarm dig over mig, Herre, Davids søn! Min datter plages slemt af en dæmon.« Men han svarede hende ikke et ord. Og hans disciple kom hen og bad ham: »Send hende væk! Hun råber efter os.« Han svarede: »Jeg er ikke sendt til andre end til de fortabte får af Israels hus.« Men hun kom og kastede sig ned for ham og bad: »Herre,

hjælp mig!« Han sagde: »Det er ikke rigtigt at tage børnenes brød og give det til de små hunde.« Men hun svarede: »Jo, Herre, for de små hunde æder da af de smuler, som falder fra deres herres bord.« Da sagde Jesus til hende: »Kvinde, din tro er stor. Det skal ske dig, som du vil.« Og i samme øjeblik blev hendes datter rask. Matt 15,21-28

Prædiken

Man siger, at troen findes hos den, der har anerkendt sin egen hjælpeløshed og sætter sin lid til, at hjælpen er at finde hos Gud. Og her er et menneske, der ikke blot henvender sig til et andet menneske i hjælpeløshed; men da Jesus afviser hende, kaster hun sig ned og råber: ”Herre, hjælp mig!”. Hun er fuld af desperation; hjælpeløsheden skriger til himlen, og hun vender sig mod den eneste, hun tror, kan opfylde hendes dybeste længsel. For hun længes; og troen bevæger hende radikalt. Når vi længes, længes vi efter noget vi kender. Vi længes efter steder eller mennesker, der fik os til at føle os

hjemme. Når vi længes, er der noget vi mangler, noget der er langt fra os. Vi ønsker at kunne tilintetgøre tiden, der ligger mellem nuet og det øjeblik, hvor vi igen finder ”hjem” til længslens mål. Længslen sætter os i bevægelse. Fordi vi kender det, vi længes imod, tror vi på, at vi kan finde det igen, om det er et sted, en tilstand, et andet menneskes nærvær, eller en følelse af at alt igen er faldet på plads. Længsler er stærke.

Man siger, at troen findes hos den, der har erkendt sin egen hjælpeløshed. Hos den, der tror, at hjælpen er at finde hos Gud. Det er længslens natur. For man længes kun, når man tror, at der er noget at længes efter.

I teksterne møder vi to mennesker, der deler den samme længsel efter Guds nærvær. Begge har erkendt, at de ikke kan finde den hjælp, de søger hos sig selv. I salmen fra det Gamle Testamente er mennesket fortvivlet over dets egen tvivl og råber efter Gud, men finder til sidst fodfæste i de forsikrende ord ”Vent på Gud! For jeg skal takke ham på ny, min frelser og min Gud.”

I evangelieteksten møder vi hjælpeløsheden i sin reneste form; hos et menneske, der ikke kan hjælpe sit eget lidende barn. Ingen kan vel forestille sig noget, der kan sende et menneske ud i fortvivlelse som dette, at du ikke kan hjælpe den, du er kaldet til at beskytte, men må se til, mens mørke kræfter raser i en lille krop.

Hendes nød er så stor og hendes længsel efter den, der kan hjælpe hende, så stærk at hun bevæges til at kaste sin skæbne i armene på en fremmed, en israelit. Hun ved, at en som han ikke regner et menneske som hende, men i sin desperation har det mistet betydning for hende, om hun kommer ud af mødet med æren i behold. Hendes hjælpeløshed og faste tro på at Jesus er den eneste, der kan hjælpe hende, bevæger ham, Guds søn. Hun har kastet sig ud på de 70.000 favne vand i sin kærlighed til datteren og Gud bevæges. Jesus, der er både menneske og Gud, kaldes i mødet med kvindens spring ud på det dybe ind i sin rolle som frelser for enhver, som tror. Måske er han ved fortællingens begyndelse lidt mere menneske end Gud. Hans afvisende og kølige svar til kvinden er et

velkendt sprog for os; ”Jeg hjælper mine egne. Du er ikke en af os.” Men kvindens desperate råb efter ham får ham til at finde ind i sit kald. En bevægelse finder sit mål; Jesus er både Gud og menneske og som Gud og menneske bevæges han.

Hvilke længsler bevæger Gud? Engang i en have langt mod øst levede Gud og mennesker sammen i udelt nærhed. Siden da gjorde menneskets nye kundskaber at der kom store afstande mellem dem og Gud. Måske er den længsel, der bevæger Gud, den der skuer tilbage til det tabte paradys og ønsker nærheden tilbage. Men syndefaldet kan ikke tages ud af verden igen. Store afgrunde skal krydses for at Gud og menneske igen kan være hinanden nær. Og det begynder her, hvor han vender sig mod hende, der råber desperat.

Sådan bevæger vi os mod påsken, hvor denne pagt finder sit udtryk i nadveren, korsfæstelsen, nedgangen til dødsriget og påskemorgen. Der slås bro over de største afgrunde.

Som påsken gør lysende klart er Gud, ligesom den kanaanæiske kvinde, risikovillig i sin kærlighed. Overfor kvinden åbner han med sine sidste ord til hende himmeriget for denne fremmede, da datteren befries fra dæmonen. Kvindens længsel finder sit mål i Guds pludselige og fuldstændige nærvær og fortvivlelsen ophører.

Ved fastetidens begyndelse fristes Jesus til at misbruge den magt, som han er blevet givet. Satan hvisker ham i øret i ørkenen. Her i det fremmede, hvor han nu vandrer med sine disciple, ved Tyrus og Sidon er fristelsen anderledes menneskelig. Jesus svarer som helt menneske på kvindens nødråb og står således på tærsklen til med sin magt at understøtte de skel, der er sat op mellem os og dem. Her ligger fristelsen ikke som i ørkenen i at slå handler af med Satan. Eller gør den? For ligger der ikke en dæmonisk tilfredsstillelse i, at gøre sit eget folk og sin egen identitet til det eneste, der er bestemmende for, hvad der skal komme mig ved? Og skabe sig en

retfærdighed, som man ikke siden stiller spørgsmålstegn ved – som man ikke lader sig bevæge fra?

Hvor finder vores længsel sit mål? Hvad længes vi efter? Hvad bevæges vi af? Måske bliver vi bevægede af en fortælling om et menneske, der ikke var af nogen særlig æt, som råbte til Gud og blev hørt. Måske dette; at vi har en Gud, som længes efter at være os nær og som åbner sit rige for os, når vi længes og råber efter ham. Som evangelieteksten fra sidste søndag sluttede: ” Da forlod Djævelen ham, og se, der kom engle og sørgede for ham.”